

คำวินิจฉัยของ นายนพดล เสงเจริญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๓/๒๕๔๘

วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายใจ มุ่งพันธ์กลาง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้ยื่นคำร้องของนายใจ มุ่งพันธ์กลาง จำเลย เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายใจ มุ่งพันธ์กลาง จำเลย ผู้ถูกฟ้องคดีอาญาต่อศาลแขวงสุรินทร์ยื่นคำร้องโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๕ เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๗ เนื่องจากการทำสุราแช่และสุรากลั่น เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ได้ทำมาตั้งแต่สมัยโบราณ มีการถ่ายทอดและสืบสานกรรมวิธีและกระบวนการ ในการทำติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่องจากบรรพบุรุษถึงลูกหลาน เป็นสิ่งที่สมควรฟื้นฟูและอนุรักษ์ไว้ เพื่อให้คงอยู่คู่สังคมไทย การอนุญาตให้เกษตรกรทำสุราได้เองจะเป็นการเพิ่มราคาของข้าวสารเหนียว และแก้ปัญหาเรื่องราคาพืชผลทางการเกษตรที่ถูกลง จำเลยเป็นคนไทย เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีอาชีพเป็นเกษตรกร ต้องได้รับความคุ้มครองและได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่รัฐภายใต้บทบัญญัติกฎหมาย และรัฐธรรมนูญอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกับบุคคลอื่น ๆ จำเลยไม่ได้รับความเป็นธรรม ถูกจำกัดสิทธิ ในการประกอบอาชีพ สิทธิในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี รวมทั้งไม่ได้รับการสนับสนุนระบบ เศรษฐกิจแบบเสรีจากรัฐ

ศาลอุทธรณ์ ภาค ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวอยู่ในบังคับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยประเด็นว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๓ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓
มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ หรือไม่

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่าจะรับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๔ ได้หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด
ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังมี
คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว
และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการ
การวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้โดยคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาล
อันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่คู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติสุรา
พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๓ และพระราชบัญญัติสุรา
พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ โดยศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้ส่งความเห็น
ตามทางการว่า เป็นบทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และเป็นการโต้แย้งบทกฎหมายที่ออกโดยองค์กร
นิติบัญญัติ รวมทั้งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในเรื่องดังกล่าว กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๔ จึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

พิจารณาประเด็นตามคำร้องแล้วเห็นว่า โจทก์มิได้ฟ้องจำเลยตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓
มาตรา ๒๔ จึงมิใช่บทบัญญัติที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และตามคำร้องผู้ร้องไม่บรรยายโดยระบุรายละเอียด
เหตุผลสนับสนุนให้ชัดเจนว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๕๓ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๕๐ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔
และมาตรา ๘๗ อย่างไรหรือเพราะเหตุใด ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา
ของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๖ (๔) ที่กำหนดให้คำร้องต้องมีรายการคำขอที่ระบุความประสงค์

จะให้ศาลดำเนินการอย่างไร พร้อมทั้งเหตุผลสนับสนุนโดยชัดแจ้ง ผู้ร้องบรรยายเฉพาะพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ เท่านั้น แต่เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญ ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๕๒ - ๕๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ วินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗ แล้ว จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณา วินิจฉัย ๒ ประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

มาตรา ๘๓ บัญญัติว่า “รัฐต้องดำเนินการให้มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม”

มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บทบัญญัติในหมวดนี้มีไว้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการตรากฎหมายและการกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน”

พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดทำสุรา หรือมีภาชนะ หรือเครื่องกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครอง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

การออกใบอนุญาตให้ทำสุราสำหรับใช้ในบ้านเรือน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ ว่าด้วยแนวนโยบาย พื้นฐานแห่งรัฐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการตรากฎหมายและการกำหนด นโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง โดยมีเจตนารมณ์ เพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำของรายได้ระหว่างกลุ่มครัวเรือน และระหว่างชนบทกับเขตเมืองโดยเฉพาะ คนไทยส่วนใหญ่ของประเทศยังมีฐานะยากจนอยู่ และจากปัญหาความยากจนได้ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในสังคมตามมาอีกมากมาย เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิต

และทรัพย์สิน ปัญหาโสเภณีและโรคเอดส์ เป็นต้น ดังนั้น นโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐ จึงต้องมุ่งกระจายความเจริญและกระจายรายได้อย่างทั่วถึงไปยังทุกกลุ่มคนและทุกภูมิภาค

สำหรับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ บัญญัติให้การทำสุรามีภาชนะหรือเครื่องกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครองต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิตนั้น เป็นเรื่องรับรองเสรีภาพของบุคคลในการประกอบอาชีพทำสุรา แต่ถูกจำกัดเสรีภาพมิให้กระทำได้ โดยเสรีด้วยการกำหนดเงื่อนไขว่า ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิตก่อน จึงจะทำสุรา หรือมีภาชนะหรือเครื่องกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครองได้ เนื่องจากสุราเป็นสินค้าที่บริโภคแล้ว ก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพและศีลธรรมอันดี ตลอดจนก่อให้เกิดอุบัติเหตุและอาชญากรรม รัฐบาล จึงต้องกำกับดูแลการทำสุราให้มีคุณภาพเพียงพอที่จะไม่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค โดยรัฐบาลจะนำรายได้ จากการจัดเก็บภาษีสุราไปใช้ในการพัฒนาประเทศและจัดบริการสาธารณสุขให้แก่ประชาชน ดังนั้น หากบุคคลใดได้รับอนุญาตให้ทำสุราหรือมีภาชนะหรือเครื่องกลั่นสำหรับทำสุราไว้ในครอบครอง และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดก็สามารถทำสุรา เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัวได้ บทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ ดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่รัฐ มุ่งจัดระเบียบการประกอบอาชีพทำสุราเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคและรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม อันดีของประชาชน รวมทั้งการจัดหารายได้จากภาษีสุราเข้ารัฐ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ผู้ร้อง ไม่อาจโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ ได้ ดังนั้น พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๕ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ แต่ประการใด

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

มาตรา ๔๖ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วม ในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล และยั่งยืน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดมีเชื้อสุราไว้ในครอบครอง เว้นแต่จะเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตตามความในมาตรา ๒๔ หรือเป็นผู้ซื้อ หรือได้มาจากผู้ได้รับใบอนุญาต ดังกล่าวแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ มีเจตนารมณ์ให้บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดี ของท้องถิ่น รวมทั้งมีส่วนร่วมจัดการและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในชุมชน แม้ว่า ในปัจจุบันจะยังไม่มีการตรากฎหมายเพื่ออนุวัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญในเรื่องนี้ แต่สิทธิดังกล่าวก็เป็นสิทธิที่รัฐธรรมนูญได้รับรองไว้แล้ว ซึ่งบุคคลย่อมมีอำนาจที่จะอ้างอิงและใช้ประโยชน์ จากสิทธิดังกล่าวได้ทันที รวมทั้งการใช้สิทธิทางศาลหรือยกเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลในกรณีที่บุคคลถูกละเมิด สิทธิดังกล่าว นอกจากนี้ สิทธิดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันต่อการใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ที่จะต้องคำนึงถึงและให้การส่งเสริมคุ้มครองโดยไม่จำเป็นต้องรอให้มีการบัญญัติกฎหมายออกมาเสียก่อน

สำหรับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๕ บัญญัติให้การมีเชื้อสุรา ไว้ในครอบครองหรือเป็นผู้ซื้อหรือได้มาจากผู้ได้รับใบอนุญาตต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน สรรพสามิตนั้น เป็นมาตรการป้องกันการลักลอบทำสุราเถื่อนที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ ในด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน คุ้มครองผู้บริโภค และเพื่อสวัสดิภาพ ของประชาชน เนื่องจากหากปล่อยให้มิมีเชื้อสุราไว้ในครอบครองโดยเสรี ก็อาจจะมีการลักลอบทำสุราเถื่อน ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้เสพหรือผู้บริโภคได้โดยสะดวก อย่างไรก็ตาม แม้เชื้อสุราจะไม่ หมายความว่ารวมถึง “แป้งข้าวหมัก” ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งวินิจฉัยว่า แป้งข้าวหมักมีลักษณะไม่ใช่เชื้อสุราในตัวเอง แต่เป็นสิ่งที่บุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลในชุมชนต่าง ๆ นำไปใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง เช่น ทำเป็นอาหาร ยารักษาโรค เป็นต้น การที่พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๔๕๓ มาตรา ๒๔ บัญญัติห้ามมิให้ทำหรือขายเชื้อสุรา ซึ่งมีความหมายรวมถึงแป้งข้าวหมักด้วยนั้น ในส่วนที่ห้ามมิให้ทำหรือขายเชื้อสุราเฉพาะในความหมาย ที่หมายถึงแป้งข้าวหมัก จึงเป็นการจำกัดเสรีภาพของบุคคลในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ และการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม และเป็นบทบัญญัติที่เกินความจำเป็นและกระทบกระเทือน สาระสำคัญแห่งเสรีภาพตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ จึงเป็นผลให้บุคคลทั่วไปไม่ต้องขออนุญาต ต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตในการผลิต การวางจำหน่ายและการครอบครองแป้งข้าวหมัก แต่หากบุคคลใด

จะนำแป้งข้าวหมักไปเป็นเชื้อสุราเพื่อการผลิตสุราก็จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิต เช่นเดียวกับการมีเชื้อสุราอื่นไว้ในครอบครอง ทั้งนี้บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่รัฐโดยองค์กรนิติบัญญัติตราขึ้นดังกล่าว ไม่ได้ห้ามบุคคลมิให้มีเชื้อสุราไว้ในครอบครอง เพียงแต่บุคคลถูกจำกัดสิทธิมิให้มีเชื้อสุราไว้ในครอบครองโดยเสรี เนื่องจากต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิตก่อน เพื่อป้องกันการลักลอบผลิตสุราเถื่อนอันเป็นการรักษาประโยชน์สาธารณะในการคุ้มครองผู้บริโภคและรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน รวมทั้งเพื่อมิให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ และเป็นภาระของรัฐในการจัดบริการทางด้านสาธารณสุข หากผู้ขออนุญาตปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดและได้รับอนุญาตให้มีเชื้อสุราไว้ในครอบครองแล้ว ย่อมสามารถที่จะนำเชื้อสุราไปผลิตสุราโดยขอรับอนุญาตผลิตสุราจากเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามที่กฎหมายกำหนดก่อน ซึ่งจะทำได้ทำให้สามารถอนุรักษ์หรือฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น เนื่องจากสุราพื้นบ้านบางชนิดที่ผลิตขึ้นในชุมชนบางแห่ง อาจมีคุณลักษณะถือได้ว่าเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ รับรองไว้ได้ การจำกัดสิทธิในการครอบครองเชื้อสุราดังกล่าวจึงเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดตามความจำเป็นและเหมาะสม และมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ดังนั้น พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖ แต่ประการใด

โดยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๗ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๖

นายพอล เสงเจริญ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ